

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Apatnapu

Jeff Pippenger
2026-02-03

Bilang Apatnapu

Sa paraang simboliko, si Pedro ay nasa Cesarea Filipi sa ikatlong oras, patungo sa Cesarea Maritima at sa ikasiyam na oras. Ayon kina Mateo at Marcos, makalipas ang anim na araw, si Pedro, si Santiago, at si Juan ay nasa Bundok ng Pagbabagong-anyo. Ayon naman kay Lucas, walong araw ang lumipas, mula sa Panium hanggang sa Bundok. Mula sa mga pintuan ng impiyerno, sa Cesarea Filipi, hanggang sa kamatayan sa krus, na may paghinto sa daan sa Bundok ng Pagbabagong-anyo. Tatlong hakbang mula sa Panium hanggang sa batas ng Linggo. Cesarea sa pasimula, ang Bundok sa kalagitnaan, at Cesarea sa wakas. Impiyerno sa pasimula, kamatayan sa wakas, at ang kaluwalhatian ng Diyos sa kalagitnaan. Isang paghihimagsik na Alfa na kinakatawan ng mga pintuan ng impiyerno at isang paghihimagsik na Omega na kinakatawan ng kamatayan ng Anak ng Diyos.

Ang Caesarea Philippi ang pundasyon, sapagkat doon tinukoy ni Cristo ang Bato kung saan Niya itatayo ang Kanyang Iglesia. Ang Bundok ng Pagbabagong-anyo ang ikalawang hakbang, kung saan natatapos ang templo at inilalagay ang batong-pangtuktok. At sumunod ang ikatlong hakbang ng paghatol sa krus.

At sinabi niya sa kanila, Katotohanang sinasabi ko sa inyo, na may ilan sa mga nakatayo rito na hindi makalalasp ng kamatayan, hanggang sa kanilang makita ang pagdating ng kaharian ng Diyos na may kapangyarihan. At pagkaraan ng anim na araw, isinama ni Jesus si Pedro, si Santiago, at si Juan, at inakyat niya sila sa isang mataas na bundok na sila-sila lamang; at siya'y nagbagong-anyo sa harap nila. At ang kanyang kasuutan ay naging maningning, lubhang maputi gaya ng niyebe, anupa't walang tagapagpapaputi sa lupa ang makapagpaputi ng gayon. At nagpakita sa kanila si Elias na kasama si Moises; at sila'y nakikipag-usap kay Jesus.

At sumagot si Pedro at sinabi kay Jesus, Guro, mabuti para sa atin na tayo'y narito; at gawin natin ang tatlong tabernakulo: isa para sa iyo, at isa para kay Moises, at isa para kay Elias.

Sapagkat hindi niya nalalaman kung ano ang sasabihin; sapagkat sila'y lubhang natatakot. At may isang alapaap na lumilim sa kanila: at isang tinig ang nagmula sa alapaap, na nagsasabi, Ito ang aking minamahal na Anak: pakinggan ninyo siya. At pagdaka, nang sila'y tumingin sa palibot, ay wala na silang nakitang sinoman, kundi si Jesus lamang na kasama nila. At samantalang sila'y bumababa mula sa bundok, ipinagbilin niya sa kanila na huwag nilang sasabihin kanino man ang mga bagay na kanilang nakita, hanggang sa ang Anak ng tao ay muling mabuhay mula sa mga patay. At iningatan nila ang salitang yaon sa kanilang sarili, na

nagtatanungan sa isa't isa kung ano ang kahulugan ng pagkabuhay na mag-uli mula sa mga patay. Marcos 9:1-10.

Sa bundok, iminungkahi ni Pedro na magtayo ng isang tabernakulo para kina Moises, Cristo, at Elias.

Dumaan sa kamatayan si Moises, ngunit bumaba si Miguel at binigyan siya ng buhay bago pa man nakita ng kanyang katawan ang kabulukan. Tinangka ni Satanas na panatilihin sa kanyang pagkakahawak ang bangkay, inaangking ito'y kanya; ngunit muling binuhay ni Miguel si Moises at dinala siya sa langit. Nagngitngit si Satanas laban sa Diyos, inakusahan Siyang di-makatarungan sa pagpapahintulot na maagaw sa kanya ang kanyang biktima; ngunit hindi sinaway ni Cristo ang Kanyang kaaway, bagaman sa pamamagitan ng tukso ni Satanas nabuwal ang lingkod ng Diyos. Sa kababaang-loob ay ipinaubaya Niya siya sa Kanyang Ama, na sinasabi, 'Sawayin ka nawa ng Panginoon.'

Sinabi ni Jesus sa Kaniyang mga alagad na may ilan sa mga nakatayo kasama Niya na hindi makatitikim ng kamatayan hanggang sa makita nila ang kaharian ng Diyos na dumarating na may kapangyarihan. Sa pagbabagong-anyo natupad ang pangakong ito. Ang mukha ni Jesus ay nabago roon at nangingning na gaya ng araw. Ang Kaniyang kasuotan ay puti at kumikislap. Si Moises ay naroon upang katawanin ang mga bubuhayin mula sa mga patay sa ikalawang pagpapakita ni Jesus. At si Elias, na inilipat nang hindi nakakita ng kamatayan, ay kumakatawan sa mga babaguhin tungo sa kawalang-kamatayan sa ikalawang pagparito ni Cristo at ililipat sa langit nang hindi nakakita ng kamatayan. Namangha at natakot ang mga alagad sa marilag na kamahalan ni Jesus at sa ulap na lumilim sa kanila, at narinig ang tinig ng Diyos sa nakapanghihilakbot na kamahalan, na nagsasabi, 'Ito ang minamahal Kong Anak; pakinggan ninyo Siya.' Early Writings, 164.

Ang Bundok ng Pagbabagong-anyo ay tumutukoy sa tatlong tabernakulo: ang tabernakulo ni Moises sa pasimula ng sinaunang Israel, ang tabernakulo ni Cristo na kinakatawan ng Kanyang pagkakatawang-tao, at ang tabernakulo, yaong isang daan at apatnapu't apat na libo, na kinakatawan ni Elias. Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay silang hindi makatitikim ng kamatayan, hanggang sa makita nila ang Ikalawang Pagparito ni Cristo. Tinutukoy ng Bundok ang puntong kung saan tinatakan ang isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang tabernakulo ng isandaang apatnapu't apat na libo ay itinatayo sa antitipikal na Pista ng mga Tolda. Ang Bundok ay nagpapakilala sa mga hindi titikim ng kamatayan, at naghaharap ng tatlong saksi na, kapag nakita nila ang kaluwalhatian ng Diyos sa Bundok, yaon ang antitipikal na Pista ng mga Tolda.

Sila ay itinayo bilang tabernakulo ni Elias, na nagsimulang itayo noong 2023, nang kapwa si Moises at si Elias ay nabuhay na maguli. Una, inilatag ang saligan, ang tanging saligang maaaring ilatag; at ang saligang iyon ay si Cristo, ang batong-panulukan at batong-saligan. Pagkatapos ay inilagay ang batong-tuktok, na kumakatawan sa pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, gaya ng inihayag sa Bundok ng Pagbabagong-Anyo. Sa Bundok, sina Pedro, Santiago, at Juan ay kumakatawan sa mga tunay na hindi makatitikim ng kamatayan. Pagkaraan, itinala ni Pedro na ang kaharian ng mga saserdote ay yaong mga nakalaspang ng kabutihan ng Panginoon, at na sila

ay isang bahay na espirituwal. Natikman nila ang buhay, kaya't hindi sila makatitikim ng kamatayan.

Kung tunay ngang natikman ninyo na ang Panginoon ay mabuti. Na sa kaniya'y lumalapit kayo, na gaya ng batong buhay, bagaman sa mga tao'y itinakwil, ngunit hinirang ng Diyos at mahalaga; kayo rin naman, na gaya ng mga batong buhay, ay itinatayong isang bahay na espirituwal, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga haing espirituwal, na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo. Kaya't nasasaad din sa Kasulatan, Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang pangunahing batong panulok, hinirang, mahalaga; at ang sumasampalataya sa kaniya ay hindi mapapahiya. 1 Pedro 2:3-6.

Ang salitang isinalin bilang "confounded" ay nangangahulugang "mapahiya." Ang nalabi ay kinakatawan ni Pedro, at ang kanilang kagalakan ay kabaligtaran ng kalagayan ng mga tumanggi sa mensahe ng huling ulan. Isang susi ng isandaan at apatnapu't apat na libo—yamang ipinagkaloob kay Pedro ang "mga susi" ng kaharian—ay ang "pangulong batong-panulukan" na inilagay sa Sion. Ang batong iyon ay kahanga-hanga sa mga mata ng mga matuwid, at batong katitisan sa mga manglalasing ng Efraim.

Ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo ay naging pangulong batong panulok. Ito ang gawa ng Panginoon; kagila-gilalas ito sa ating mga mata. Mga Awit 118:22, 23.

Sa konklusyon ng talinghaga ng ubasan, nagkomento si Jesus hinggil sa mga talatang ito.

Sinabi sa kanila ni Jesus, Hindi ba ninyo kailanman nabasa sa mga Kasulatan, Ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang naging batong-panulok; ito ang gawa ng Panginoon, at kagila-gilalas ito sa ating mga mata? Kaya't sinasabi ko sa inyo, ang kaharian ng Diyos ay aalisin sa inyo at ibibigay sa isang bansang nagbubunga ng mga bunga nito. At ang sinumang matitod sa batong ito ay madudurog; ngunit sinumang mabagsakan ng batong ito, dudurugin siya nito hanggang maging alabok. At nang marinig ng mga punong saserdote at ng mga Fariseo ang kanyang mga talinghaga, nabatid nila na tungkol sa kanila ang sinasabi niya. Ngunit nang ninais nilang dakpin siya, natakot sila sa karamihan, sapagkat ipinalalagay siya ng karamihan na isang propeta. Mateo 21:42-46.

Sinumang tumanggap sa saligang mensahe ay madudurog, sapagkat ang Bato ay si Cristo, at ang gawain ng Ebanghelyo ay ang pagpapakumbaba sa tao hanggang sa alabok.

Ano ang pag-aaring-matuwid sa pamamagitan ng pananampalataya? Ito ang gawain ng Diyos sa paglulugmok ng kaluwalhatian ng tao sa alabok, at sa paggawa para sa tao ng yaong hindi saklaw ng kaniyang kapangyarihang gawin para sa kaniyang sarili. Kapag nakita ng mga tao ang sarili nilang kawalang-kabuluhan, sila'y nahahandang mabihisan ng katuwiran ni Cristo. Kapag sinimulan nilang purihin at dakilain ang Diyos sa buong maghapon, kung magkagayon, sa pamamagitan ng pagmamasid ay nababago sila sa gayunding larawan. Ano ang muling pagsilang? Ito ay ang pagbubunyag sa tao ng kaniyang tunay na kalikasan, na sa kaniyang sarili siya ay walang halaga. Manuscript Releases, tomo 20, 117.

Ang sinumang tumatakwil sa batong panulukan ay nawawasak, gaya ng nangyari sa sinaunang Israel, sa katuparan ng paglalapat ni Jesus ng talinhaga tungkol sa ubasan. Tinanggihan ng mga

Judio si Cristo; tinanggihan din nila si Moises, sapagkat kung sumampalataya sana sila kay Moises, sumampalataya rin sana sila kay Cristo. Itinakwil nila ang Kautusan ng Diyos, at itinuro nilang bilang doktrina ang mga utos ng mga tao. Si Cristo, si Moises, at ang Kautusan ay pawang mga sagisag ng saligan, at si Cristo ang tanging saligang mailalagay; subalit si Cristo bilang saligan ay inilalarawan sa pamamagitan ng maraming sagisag. Kapwa si Moises at ang Kautusan ay mga paglalarawan ng katotohanang ito. Si Cristo ang kaisa-isang saligan, ngunit ang ibig sabihin lamang nito ay na ang iba pang mga saligan sa Kaniyang salitang propetiko ay pawang mga sagisag lamang ng ilang aspeto ng Kaniyang likas.

Sapagkat walang sinumang makapaglalagay ng ibang pundasyon maliban sa nailagay na, na si Jesucristo. 1 Corinto 3:11.

Si Jesus ang Salita, at dahil dito ang mga tuntunin sa loob ng Kaniyang Salita ay kumakatawan sa Kaniyang Sarili. Ito ang dahilan kung bakit itinala ni Sister White na ang Sampung Utos ay isang sipi ng likas ni Cristo. Siya ang Una at ang Huli, at kapag iniharap sa ganitong anyo ay ipinakikilala nito na si Cristo ay laging naglalarawan ng wakas ng isang bagay kasama ang simula nito. Bilang ang Salita, Siya rin ang "Katotohanan," at ang katotohanan ay isang propetikong balangkas. Siya ang Leon ng lipi ni Juda kapag Kaniyang tinatatakan at inaalisan ng tatak ang Kaniyang Salita. Siya rin ang batong panulok na nagiging batong pangtuktok. Ang batong panulok ay isang paglalarawan lamang Niya bilang saligan, o ang unang titik ng salitang Hebreo na "katotohanan." Ang batong pangtuktok ang koronang gawain sa templo, at kapag iniayon sa balangkas ng katotohanan, ang batong pangtuktok ay dalawampu't dalawang ulit na mas makapangyarihan kaysa sa batong panulok. Ang kahanga-hanga sa mga mata ng mga nakalaspang na ang Panginoon ay mabuti, ay kung paanong ang mga prinsipyo ng balangkas ng katotohanan na iniayon sa batong panulok at batong pangtuktok ay ipinakikilala ang isa sa mga propetikong susi na ibinigay kay Pedro.

Ang unang titik, ang alpha, ay isa, ngunit ang huling titik, ang omega, ay dalawampu't dalawa. Ang mga hiyas ni Miller ay nagniningning na gaya ng araw, ngunit nang tipunin ng lalaking may brotsang panlinis ng dumi ang mga hiyas, sila'y naging sampung ulit na higit na nagniningning. Ang pagkilala na ang wakas ng isang linyang propetiko ay kapareho ng pasimula nito, ngunit higit na makapangyarihan, ay "kamangha-mangha." Ito ay isang elemento ng katangian ni Cristo; ito ay isa sa mga susi na ibinigay kay Pedro upang talian ang isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang "bahay espirituwal" ni Pedro ay ang baul sa panaginip ni William Miller at gayundin ang kamalig ni Malakias ng mga ikapu at mga handog. Kapag nabuksan ang mga durungawan ng langit, isang uri ay itinatapon palabas ng silid, at ang kabilang uri ay inihahagis sa baul at pinagkakalooban ng mga unipormeng yari sa puting lino ng matagumpay na iglesya ng Diyos.

Taimtim at hayagang nanumpa ang bayan ng Juda na susundin ang kautusan ng Diyos. Ngunit nang pansamantalang nawala ang impluwensiya nina Esdras at Nehemias, marami ang tumalikod sa Panginoon. Bumalik si Nehemias sa Persia. Sa kanyang pagliban mula sa Jerusalem, gumapang ang mga kasamaan na nagbabantang gawing tiwali ang bansa. Hindi lamang nakapag-ugat sa lungsod ang mga sumasamba sa diyos-diyosan, kundi nadungisan pa, dahil sa kanilang presensiya, maging ang mismong mga looban ng templo. Sa pamamagitan ng

pag-aasawang-halo, nabuo ang isang pagkakaibigan sa pagitan ni Eliasib na punong saserdote at ni Tobias na Ammonita, ang masugid na kaaway ng Israel. Bunsod ng di-banal na pakikipag-alyansang ito, pinahintulutan ni Eliasib si Tobias na tumira sa isang silid na kaakibat ng templo, na dati'y ginagamit na imbakan ng mga ikapu at mga handog ng bayan.

Dahil sa kalupitan at kataksilan ng mga Ammonita at Moabita laban sa Israel, ipinahayag ng Diyos sa pamamagitan ni Moises na sila'y ipagbabawal magpakailanman sa kapulungan ng Kanyang bayan. Tingnan ang Deuteronomio 23:3-6. Sa tahasang pagsuway sa salitang ito, inalis ng punong saserdote ang mga handog na iniimbak sa silid ng bahay ng Diyos, upang maglaan ng dako para sa kinatawan ng isang ipinagbabawal na lahi. Walang higit na paglapastangan sa Diyos na maipapakita kaysa ang pagkakaloob ng gayong pabor sa kaaway ng Diyos at ng Kanyang katotohanan.

Sa kaniyang pagbabalik mula sa Persia, nalaman ni Nehemias ang mapangahas na paglapastangan at agad na nagpatupad ng mga hakbang upang palayasin ang nanghimasok. "Lubha akong nagdalamhati," aniya; "kaya't inihagis ko palabas ang lahat ng kasangkapang panbahay ni Tobiah mula sa silid. Pagkatapos ay nag-utos ako, at nilinis nila ang mga silid: at dinala kong muli roon ang mga sisidlan ng bahay ng Diyos, kasama ang handog na harina at ang kamanyang."

Hindi lamang nalapastangan ang templo, kundi ang mga handog ay nagamit sa maling paraan. Napahina nito ang pagkamapagkaloob ng bayan. Nawala ang kanilang sigasig at alab, at nag-aatubili silang magbigay ng kanilang ikapu. Ang mga kabang-yaman ng bahay ng Panginoon ay kulang sa panustos; marami sa mga mang-aawit at iba pang nagsisipaglingkod sa templo, palibhasa'y hindi nakatatanggap ng sapat na pagtustos, ay iniwan ang gawain ng Diyos upang magpagal sa ibang dako.

"Nagpasimulang kumilos si Nehemias upang ituwid ang mga pang-aabusong ito. Tinipon niya yaong mga umalis sa paglilingkod sa bahay ng Panginoon, 'at ibinalik sila sa kanilang mga tungkulin.' Pinukaw nito ang pagtitiwala ng bayan, at ang buong Juda ay nagdala ng 'ikapu ng butil at ng bagong alak at ng langis.' Ang mga lalaking 'nabilang na tapat' ay itinalagang 'mga ingat-yaman sa mga kabang-yaman,' 'at ang kanilang katungkulan ay ipamahagi sa kanilang mga kapatid.'" Prophets and Kings, 669, 670.

Nang "pinalayas ni Nehemias si Tobia," iyon ay paunang pagsasagisag sa pagpapalayas ni Kristo sa mga nagpapalit ng salapi mula sa gayunding templo. Hindi lamang ang templo, kundi ang mismong silid sa templo na pinaglalagyan ng mga ikapu. Nang pumalit si Eliakim na taga-Filadelfia kay Sebna na taga-Laodicea, si Sebna ang ingat-yamang itinapon sa malayong parang.

Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos ng mga hukbo, Humayo ka, pumaroon ka sa ingat-yamang ito, kay Sebna, na namamahala sa sambahayan, at sabihin mo, Ano ang mayroon ka rito? at sino ang mayroon ka rito, na humukit ka rito para sa iyong sarili ng isang libingan, gaya ng isang humuhukit ng kaniyang libingan sa mataas na dako, at naglililok ng tahanan para sa kaniyang sarili sa bato? Narito, dadalhin ka ng Panginoon na bihag sa isang malakas na pagkabihag, at walang pagsalang tatakpan ka niya. Walang pagsalang marahas ka niyang

paiikutin at ihahagis na parang bola sa isang malawak na lupain: doon ka mamamatay, at doon ang mga karwahe ng iyong kaluwalhatian ay magiging kahihyan ng bahay ng iyong panginoon. At itataboy kita mula sa iyong katungkulang kinalalagyan, at mula sa iyong katayuan ay ibabagsak ka niya.

At mangyayari sa araw na yaon, na tatawagin ko ang aking lingkod na si Eliakim na anak ni Hilkiyah: At dadamtan ko siya ng iyong balabal, at patitibayin ko siya sa pamamagitan ng iyong pamigkis, at ipagkakatiwala ko sa kaniyang kamay ang iyong pamamahala: at siya'y magiging isang ama sa mga nananahan sa Jerusalem, at sa sambahayan ni Juda. At ang susi ng bahay ni David ay ilalagay ko sa kaniyang balikat; kaya't siya'y magbubukas, at walang magsasara; at siya'y magsasara, at walang magbubukas.

At aking itatatag siya na gaya ng isang pako sa isang tiyak na dako; at siya'y magiging isang maluwalhating luklukan sa bahay ng kaniyang ama. At isasabit nila sa kaniya ang buong kaluwalhatian ng bahay ng kaniyang ama, ang mga supling at ang mga kaapu-apuhan, ang lahat ng mga sisidlang maliit ang sukat, mula sa mga saro hanggang sa lahat ng mga banga. Sa araw na yaon, wika ng Panginoon ng mga hukbo, ang pakong nakapirmi sa tiyak na dako ay aalisin, at puputulin, at babagsak; at ang pasaning nasa ibabaw nito ay mapuputol: sapagka't sinalita ito ng Panginoon. Isaias 22:15-22.

Sa araw na pinalayas si Shebna, ang hangal na Laodiceano, ipinagkakaloob kay Eliakim ang pamamahala ng iglesiang matagumpay. Kapag nililinis ni Cristo ang templo ng isang daan at apatnapu't apat na libo mula sa basurang tumabon sa mahahalagang hiyas, Kaniyang ipinahahayag na Kaniyang "tatakpan" ang mga kinakatawan ni Shebna. Bago nabuksan ang mga durungawan ng langit, natabunan ng basura ang mga hiyas, at kapag itinapon ang basura, ang basura nama'y nababalutan ng kahihyan. Ang panaginip ni William Miller ay tumutukoy sa pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang sisidlan ay ang kamalig ni Malakias, ang bahay na espirituwal ni Pedro, at ang tabernakulo ni Elias na ibig sanang itayo ni Pedro. Ang lalaking may panlinis ng dumi ay naglalarawan ng pagtatatakan ng isandaang apatnapu't apat na libo, kapag inihahagis Niya ang mga hiyas sa sisidlan. Tinutukoy ni Malakias ang pagsubok na nagpapatunay na ang bayan ng Diyos ay tunay na nagbalik sa Kanya.

Nang magkagayo'y ang mga may takot sa Panginoon ay madalas na nagsasalitaan sa isa't isa; at ang Panginoon ay nakinig at dininig iyon, at isang aklat ng alaala ay isinulat sa harap niya para sa mga may takot sa Panginoon, at sa mga nagbubulay sa kaniyang pangalan. At sila'y magiging akin, sabi ng Panginoon ng mga hukbo, sa araw na tipunin ko ang aking mga hiyas; at kahahabagan ko sila, gaya ng isang taong nagkakahabag sa kaniyang sariling anak na naglilingkod sa kaniya. Kung magkagayo'y babalik kayo, at makikilala ninyo ang kaibhan sa pagitan ng matuwid at ng masama, sa pagitan ng naglilingkod sa Diyos at ng hindi naglilingkod sa kaniya. Malakias 3:16-18.

Ang "pagbabalik" ay isang susing salita sa bahaging ito, sapagkat tinatawag ng Diyos ang Kaniyang bayan na magbalik sa Kaniya, ngunit hinahamon din Niya ang mga taong iyon na subukin Siya, sa pamamagitan ng pagbabalik ng ikapu at mga handog, at mayroon ding panahon na

ang mga matuwid ay “magbabalik,” at sa gayon sila’y “magtatangi” sa pagitan ng marurunong at ng mga hangal. Ang mga natatakot sa Panginoon, at nagbulay-bulay sa Kaniyang pangalan, ang siyang magiging watawat ng sandaang apatnapu’t apat na libo.

Ang pagkatakot sa Panginoon ang unang pagsubok; kaya, kapag sinasabi sa talatang labing-anim, "Nang magkagayon," yaong mga may takot sa Panginoon, ito ay tumutukoy pabalik sa salaysay na propetiko.

Matitigas ang inyong mga pananalita laban sa akin, wika ng Panginoon. Ngunit inyong sinasabi, Ano ang aming nasabi laban sa iyo? Inyong sinabi, Walang kabuluhan ang maglingkod sa Diyos; at ano ang pakinabang na aming tinamo sa pagtupad namin sa kanyang tuntunin, at sa paglakad naming may pagdadalamhati sa harap ng Panginoon ng mga hukbo? At ngayo’y tinatawag naming mapalad ang mga palalo; oo, ang mga gumagawa ng kasamaan ay itinataas; oo, ang mga sumusubok sa Diyos ay inililigtas pa nga. Malakias 3:13-15.

Wika ni Malakias, “at ngayo’y tinatawag nating maligaya ang mga palalo.” Ang mga manginginom ng alak ng Efraim ay tinatawag na “putong ng kapalaluan,” at sila’y nagalak nang inakala nilang patay na sina Moises at Elias, ang dalawang propeta na nagpahirap sa kanila. Gayon sila kagalak, anupa’t nagpadala sila ng mga kaloob sa isa’t isa.

At ang kanilang mga bangkay ay nakahandusay sa lansangan ng dakilang lungsod, na sa espirituwal ay tinatawag na Sodoma at Egipto, na doon din ipinako sa krus ang ating Panginoon. At ang mga mula sa mga bayan at mga lipi at mga wika at mga bansa ay makakakita sa kanilang mga bangkay sa loob ng tatlong araw at kalahati, at hindi nila ipahihintulot na mailibing ang kanilang mga bangkay. At ang mga nananahan sa ibabaw ng lupa ay magagalak dahil sa kanila, at magdiriwang, at magpapalitan ng mga kaloob sa isa’t isa; sapagkat pinahirapan ng dalawang propetang ito ang mga nananahan sa ibabaw ng lupa. Apocalipsis 11:8-10.

Ang mga palalo ay nagalak magmula noong ika-18 ng Hulyo, 2020 hanggang 2023. Noong ika-18 ng Hulyo, 2020, ang mensahe ay “matigas” laban sa “Panginoon.” Noong ika-18 ng Hulyo, 2020, hindi natin napagkilala kung gaano kabigat ang ating pagsasalita laban sa Diyos at sa Kanyang Salita. Sa pagkadismaya, pumasok tayo sa panahon ng paghihintay na kinakatawan ng panaghoy: “Walang kabuluhan ang maglingkod sa Diyos; at anong pakinabang ang aming tinamo sa pagtupad namin sa Kanyang tuntunin, at sa paglakad naming may pagdadalamhati sa harap ng Panginoon ng mga hukbo?” Ito ay katulad ng panaghoy ni Jeremias, nang inilalarawan niya ang unang pagkadismaya.

Hindi ako umupo sa kapulungan ng mga manunuya, ni nakigalak; umupo akong nag-iisa dahil sa iyong kamay, sapagkat pinuspos mo ako ng poot. Bakit ang aking kirot ay walang patid, at ang aking sugat ay walang kagamutan, na tumatangging gumaling? Ikaw ba’y lubos na magiging gaya ng isang sinungaling sa akin, at gaya ng tubig na natutuyo? Jeremias 15:17, 18.

Matitigas ang aming pananalita nang ipahayag namin ang propesiya hinggil sa ika-18 ng Hulyo, 2020, at hindi namin noon nalalaman kung gaano kalubha ang aming paghihimagsik. Sa pagkabigo, nagsimula ang panahon ng pag-antala, samantalang ang isang pangkat ay nagluluksa at

ang kabilang pangkat ay nagagalak. Sa gayong konteksto, isinasaad ni Malakias:

Nang magkagayo’y ang mga may takot sa Panginoon ay madalas na nangusap sa isa’t isa; at ang Panginoon ay nakinig at dininig, at isang aklat ng alaala ay isinulat sa harap niya para sa mga may takot sa Panginoon at sa mga nagbubulay-bulay sa kaniyang pangalan. At sila ay magiging akin, sabi ng Panginoon ng mga hukbo, sa araw na ititipon ko ang aking mga hiyas; at kahabagan ko sila, gaya ng kahabagan ng isang tao sa kaniyang sariling anak na naglilingkod sa kaniya.

Kung magkagayo’y babalik kayo, at makikilala ninyo ang pagkakaiba sa pagitan ng matuwid at ng masama, sa pagitan ng naglilingkod sa Diyos at ng hindi naglilingkod sa Kanya.

Malakias 3:16-18.

Noong 2024, dumating ang saligang pagsubok na kinakatawan bilang ang takot sa Panginoon. Dalawang uri ang nahayag sa pagsubok na iyon, at ang mga bumubuo sa dalawang uring iyon ay madalas na nag-uusap sa isa’t isa sa mga regular na pagpupulong sa Zoom, sa buong tatlo’t kalahating araw. Pinakinggan ng Panginoon ang kanilang mga pag-uusap. Ang uring may takot sa Panginoon ay nagnilay-nilay sa Kaniyang pangalan; Palmoni, ang Leon ng lipi ni Juda, ang Alfa at Omega, ang Katotohanan, ang Salita, ang Kamangha-manghang Dalubwika, ang batong panulukan at ang batong pantuktok, ang Kordero, ang Makalangit na Punong Saserdote, ang Templo, ang Bato. Ang mga nakasulat sa aklat na iyon ay magiging mga hiyas sa korona na kumakatawan sa watawat ng kaharian ng kaluwalhatian. Kapag Kaniyang tinitipon ang mga hiyas na iyon, saka sila babalik at magtatangi sa pagitan ng matuwid at ng masama. Kapag inihuhulog Niya ang mga hiyas sa kaha, doon nakikilala kung sino ang mangmang at kung sino ang pantas.

Itinala ni Malakias:

Manumbalik kayo sa akin, at ako’y manunumbalik sa inyo,

Datapuwa’t inyong sinabi, Sa anong paraan kami babalik?

Dalhin ninyo ang lahat ng ikapu sa kamalig, upang may pagkain sa aking bahay; at subukin ninyo ako ngayon sa pamamagitan nito, sabi ng Panginoon ng mga hukbo, kung hindi ko bubuksan para sa inyo ang mga dungawan ng langit at ibubuhos ko sa inyo ang isang pagpapala hanggang sa wala nang sapat na dako upang paglagyan.

Ang kamalig ay ang sisidlang-alahas, at ang mga ikapu ay ang mga matalinong dalaga. Ang kamalig ay ang Salita ng Diyos na inilagay sa isang bagong balangkas ng katotohanan. Ang mga hiyas na inilalagak sa sisidlang-alahas na iyon ay ang mga katotohanang kaugnay ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang mga ikapu ay iniingatan sa isang natatanging silid sa templo, gaya ng tinukoy sa paglilinis ni Nehemias. Ang sisidlang-alahas at ang kamalig—o, sa pananalita ni Pedro, ang espirituwal na bahay—ay kumakatawan sa templo ng Diyos, at ang mga hiyas ay kumakatawan sa mga templong pantao na nakipag-isa sa Pagka-Diyos sa lihim na dako ng Kataas-taasan. Ang mga mensaherong tao ay hindi maihihiwalay sa Dibinong mensahe. Ang mga hiyas ay kapwa mga mensahero ng Diyos at sila rin ang mismong mensaheng kanilang ipinapahayag. Madalas kilalanin ng Inspirasyon ang mensahe at ang mensahero bilang iisa.

Tinawag ng Diyos ang Kaniyang iglesia sa panahong ito, gaya ng pagtawag Niya sa sinaunang Israel, upang tumindig bilang ilaw sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng makapangyarihang pamutol ng katotohanan—ang mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel—Kaniyang inihawalay sila mula sa mga iglesia at sa sanlibutan upang dalhin sila sa banal na pakikipaglapit sa Kaniya. Ginawa Niya silang mga tagapag-ingat ng Kaniyang kautusan, at ipinagkatiwala Niya sa kanila ang mga dakilang katotohanan ng propesiya para sa panahong ito. Gaya ng mga banal na kapahayagang ipinagkatiwala sa sinaunang Israel, ang mga ito ay isang banal na pagkakatwala na dapat ipahayag sa sanlibutan. Ang tatlong anghel ng Apocalipsis 14 ay kumakatawan sa mga taong tumatanggap sa liwanag ng mga mensahe ng Diyos at lumalabas bilang Kaniyang mga kinatawan upang iparinig ang babala sa buong kahabaan at kalaparan ng sanlibutan. Sinasabi ni Cristo sa Kaniyang mga tagasunod: ‘Kayo ang ilaw ng sanlibutan.’ Sa bawat kaluluwang tumatanggap kay Jesus, ang krus ng Kalbaryo ay nagsasalita: ‘Masdan ang kahalagahan ng kaluluwa: “Humayo kayo sa buong sanlibutan, at ipangaral ninyo ang ebanghelyo sa bawat nilalang.”’ Walang anuman ang dapat pahintulatang hadlangan ang gawaing ito. Ito ang pinakamahalagang gawain para sa kapanahunan; ito’y dapat umabot na kasinglawak ng kawalang-hanggan. Ang pag-ibig na inihayag ni Jesus para sa mga kaluluwa ng mga tao sa pamamagitan ng sakripisyong Kaniyang ginawa para sa kanilang katubusan ang siyang mag-uudyok sa lahat ng Kaniyang mga tagasunod.” Testimonies, tomo 5, 455.

Sa susunod na artikulo, sisimulan nating pag-ugnay-ugnayin ang mga konseptong ito.

Sa nakalipas na limampung taon ng aking buhay, nagkaroon ako ng mahahalagang pagkakataon upang magkamit ng karanasan. Nagkaroon ako ng karanasan sa unang, ikalawa, at ikatlong mensahe ng mga anghel. Ang mga anghel ay ipinakitang lumilipad sa kalagitnaan ng langit, na ipinapahayag sa sanlibutan ang isang mensaheng babala, at may tuwirang kaugnayan sa mga taong nabubuhay sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito. Walang sinumang nakaririnig sa tinig ng mga anghel na ito, sapagkat sila ay isang sagisag na kumakatawan sa bayan ng Diyos na gumagawa nang kaayon sa kaayusan ng langit. Ang mga lalaki at babae, na pinaliliwanagan ng Espiritu ng Diyos at pinabanal sa pamamagitan ng katotohanan, ay ipinapahayag ang tatlong mensahe ayon sa pagkakasunod-sunod ng mga ito.

May ginampanan akong bahagi sa napakaseryosong gawaing ito. Halos lahat ng aking karanasang Kristiyano ay mahigpit na nakaugnay dito. May mga nabubuhay ngayon na may karanasang tulad ng sa akin. Kinilala nila ang katotohanang nahahayag para sa panahong ito; sumabay sila sa hakbang ng Dakilang Pinuno, ang Kapitan ng hukbo ng Panginoon.

Sa pagpapahayag ng mga mensahe, natupad ang bawat detalye ng propesiya. Yaong mga pinagkalooban ng pribilehiyo na gumanap ng bahagi sa pagpapahayag ng mga mensaheng ito ay nagtamo ng isang karanasang may pinakamataas na halaga para sa kanila; at ngayo’y samantalang tayo’y nasa gitna ng mga panganib ng mga huling araw na ito, kapag sa magkabi-kabila ay maririnig ang mga tinig na nagsasabing, 'Narito ang Cristo,' 'Narito ang katotohanan'; samantalang ang layon ng marami ay yanigin ang saligan ng ating pananampalataya na siyang umakay sa atin na humiwalay mula sa mga iglesia at mula sa sanlibutan upang tumindig bilang isang bayang natatangi sa sanlibutan, gaya ni Juan, ihahayag

natin ang ating patotoo:

"Yaong buhat sa pasimula, na aming narinig, na aming nakita ng aming mga mata, na aming minasdan, at hinipo ng aming mga kamay, hinggil sa Salita ng buhay;... yaong aming nakita at narinig ay ipinapahayag namin sa inyo, upang kayo rin ay magkaroon ng pakikisama sa amin."

Pinatotohanan ko ang aking mga nakita, ang aking mga narinig, ang mga bagay na hinipo ng aking mga kamay hinggil sa Salita ng Buhay. At ang patotoong ito ay nalalaman kong mula sa Ama at sa Anak. Nakita namin at pinatotohanan namin na ang pagpapahayag ng katotohanan ay sinamahan ng kapangyarihan ng Espiritu Santo, na nagbibigay ng babala sa pamamagitan ng panulat at tinig, at nagkaloob ng mga mensahe ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod. Ang pagtangi sa gawaing ito ay pagtangi sa Espiritu Santo, at maglalagay sa atin sa hanay ng mga yaong tumalikod sa pananampalataya, na nakikinig sa mga espiritung mapanligaw.

Gagawin ng kaaway ang lahat ng paraan upang bunutin sa ugat ang pagtitiwala ng mga mananampalataya sa mga mensahe ng nakaraan na siyang mga haligi ng ating pananampalataya, na naglagay sa atin sa mataas na plataporma ng walang hanggang katotohanan, at nagtatag at nagbigay ng katangian sa gawain. Ang Panginoong Diyos ng Israel ay pinatnubayan ang Kanyang bayan, at sa kanila'y inilalahad ang katotohanang makalangit ang pinagmulan. Ang Kanyang tinig ay narinig, at patuloy pang naririnig, na nagsasabi, Magpatuloy kayo mula sa lakas tungo sa lakas, mula sa biyaya tungo sa biyaya, mula sa kaluwalhatian tungo sa kaluwalhatian. Ang gawain ay tumitibay at lumalawak, sapagkat ang Panginoong Diyos ng Israel ang sanggalang ng Kanyang bayan.

Yaong ang pagkakahawak nila sa katotohanan ay teoretikal lamang—wari'y sa dulo lamang ng mga daliri—na hindi nila naidala ang mga simulain nito sa kaloob-loobang santuaryo ng kaluluwa, kundi pinanatili lamang nila ang mahalagang katotohanan sa panlabas na looban, ay walang makikitang anumang banal sa nakaraang kasaysayan ng bayang ito na humubog sa kanila kung ano sila, at nagpatibay sa kanila bilang mga masigasig at matatag na manggagawang misyonero sa sanlibutan.

Napakahalaga ang katotohanan para sa panahong ito, ngunit yaong may mga pusong hindi nadurog sa pagbagsak sa Batong si Cristo Jesus ay hindi makakakita ni makauunawa kung ano ang katotohanan. Tatanggapin nila ang anumang umaayon sa kanilang sariling mga kaisipan, at magsisimula silang mag-imbento ng ibang saligan kaysa sa inilatag na. Pupuriin nila ang kanilang sariling kapalaluan at pagpapahalaga sa sarili, inaakalang kaya nilang gibain ang mga haligi ng ating pananampalataya at ipalit sa mga ito ang mga haliging kanila ring inimbento.

Magpapatuloy ito hangga't may panahon. Sinumang naging masusing mag-aaral ng Banal na Kasulatan ay makikita at mauunawaan ang napakaseryosong kalagayan ng mga nabubuhay sa pangwakas na mga kaganapan ng kasaysayan ng daigdig na ito. Mararamdaman nila ang sarili nilang kawalan ng kakayahan at kahinaan, at gagawin nilang pangunahing tungkulin na magkaroon, hindi lamang ng anyo ng kabanalan, kundi ng isang buhay na ugnayan sa Diyos. Hindi sila mangangahas na magpahinga hanggang sa si Cristo ay mahubog sa kanila, ang pag-asa ng kaluwalhatian. Mamamatay ang sarili; mawawaksi ang kapalaluan mula sa kaluluwa, at tataglayin nila ang kaamuan at kahinahunan ni Cristo. Notebook Leaflets, 60, 61.